

## Radost službe Bogu

Jovan 12:24-25

14.03.2021.

*„... Ako pšenično zrno ne padne u zemlju i ne umre, ostaje samo. Ako li umre, rodi velik rod. Ko ljubi svoj život, izgubiće ga; ko mrzi svoj život na ovom svetu, sačuvaće ga za život večni.“ (KS)*

Kad smo formirali listu predloga za voditelje pojedinih grupa službi u crkvi, neki od vas su se iznenadili kad su videli svoje ime na listi među predloženim kandidatima, a neki su se i zabrinuli, u smislu: „Jo, šta ću ako me izaberu!“

Evo nekoliko uobičajenih životnih situacija (različitih od ove), ali koje donose slične brige. Skoro svakog jutra Melita me pita: „Šta ćeš za doručak (doduše, ona misli 'šta ćemo...', ali lakše joj je ako ja imam neku ideju)“, ili „Šta da kuvam za ručak?“ Siguran sam da to predstavlja problem i svima drugima koji treba da pripreme jelo svojoj porodici toga dana. Normalno je da to svima predstavlja problem.

Sličan slučaj je moj lični. Od kad smo preselili u drugi stan, još uvek nisam poslagao sve knjige na police, niti sam odredio gde ću tačno staviti knjige iz neke oblasti. Kad god pomislim na to, kažem sebi: „Ma imam sada važnijeg posla; neću valjda da slažem knjige.“ Čak i još jednostavnije pitanje: „Šta ću danas obući?“, mnogima predstavlja problem (verovatno je to više ženama, nego muškarcima, ali i muškarci imaju svoje probleme, npr.: da li da se jutros brijem ili ne). Mada, kad to ovako nabrajamo, to izgleda kao da su veštački problemi, oni su ipak stvarni. U ovom životu sve predstavlja (ili može da predstavlja) problem, nekad manji, nekad veći.

Vrlo slično je i sa službom za Gospoda, bilo zvaničnom/javnom, u crkvi, bilo ličnom službom, ili čak ličnom pobožnošću (proučavanjem Svetog pisma i molitvom). Uvek nam se nameće ono pitanje: „Pa, jel' moram baš ja?“ ili „Jel' moram baš sad?“

Međutim, naše službe ne bi za nas predstavljale problem kada bismo na njih gledali iz jedne druge, pozitivne perspektive; u stvari, iz Božije perspektive. Ne mislim na ono što psiholozi nazivaju „pozitivno mišljenje“ (u smislu: sve je OK, može neko da ti razbije auto, zapali kuću..., ali ti se samo smeškaj i pravi se kao da se ništa nije desilo i bićeš srećan). Ne. Nego, to je ono što Jakov u svojoj Poslanici (koju smo počeli da proučavamo kroz propovedi), na samom početku kaže: „*Smatrajte čistom radošću, braćo moja, kad god se suočite sa raznim iskušenjima, znajući da provera vaše vere razvija istrajnost...*“ (Jak. 1:2-3). Jakov ovde, sa samo par reči, ističe jedan od najvećih kontrasta u hrišćanskom životu. A to je kontrast koji bismo mogli nazvati – **radujte se kad ste žalosni!** Kad to pročitamo, gotovo da u sebi pomislimo: „Ma daj, Jakove, ne lupetaj! Ko može da se raduje kad ga zapljusnu kušnje, problemi i nevolje!?“ Čovek može da bude ili radostan, ili žalostan, a ne i radostan i žalostan u isto vreme.

Međutim, Jakov bi se s nama složio sa ovakvim *ad hoc* zaključkom. Jer, tačno je – niko se ne može radovati nevoljama. Ali, ako malo bolje

pogledamo šta Jakov dalje kaže, onda shvatamo da on ni ne govori – o radovanju nevoljama, nego o radovanju u nevoljama, ili o radovanju onome što nevolje donose, a to su: istrajnost, savršenstvo, potpunost, mudrost... i stanje „bez ikakvog nedostatka“.

Prema tome, za Jakova je jako važno s koje strane, ili iz koga ugla posmatramo nevolje. Ako ih posmatramo sa one negativne strane, da nam nevolje i kušnje donose samo probleme i zagorčavaju život, onda im se ne možemo radovati, već ih se plašimo. Ali, ako o njima razmišljamo kao o izvoru brojnih dobrih i pozitivnih stvari za naš život, koje izgrađuju naš karakter, onda su one nepresušni izvor radosti, koliko god da je to paradoksalno (radovati se u nevoljama!).

Postoji velika sličnost između hrišćanskih službi i ovoga što Jakov govori o nevoljama i radosti. Naravno, svaka hrišćanska služba podrazumeva obavezu, a obaveze podrazumevaju i teškoće. Međutim, ako na hrišćanku službu gledano samo iz tog ugla, onda se zatvaramo za blagoslove koje svaka služba donosi. Onda reagujemo u smislu: Evo, moja crkva mi je natovarila na leđa još jednu obavezu.

Međutim, obaveze služenja Gospodu, Božija reč nigde ne predstavlja kao teret, već kao **izvor blagoslova i ogromne radosti**, i to ne samo za *crkvu* uopšteno, već i *ličnih blagoslova* u životu onoga ko se prihvata službe, blagoslova za *one kojima služimo* i svakako blagoslova za *lokalnu crkvu* u kojoj služimo, a često i za *celo društvo*.

Naravno, ne postoji neki instrument kojim se meri količina blagoslova i radosti u našim životima, kad se prihvatimo neke službe za Gospoda, ali svako ko iskreno služi Gospodu, kao i oni kojima služi, gotovo svakodnevno primaju konkretne, vidljive i opipljive blagoslove od Gospoda zbog tvoje i moje službe. Jer, službe u crkvi su – Božije službe; to je direktno služenje Bogu. Jel' stvarno mislimo da Gospod neće blagosloviti svoje delo i onoga ko vrši njegovo delo? Ko god to misli, taj može samo da izgubi blagoslov i radost. Ali, onaj ko se iskreno prihvati službe, taj ne može da ne primi blagoslov i radost koje Bog redovno i obilato daje onima koji mu služe. Blagoslovi i radost idu uz službu. To je božanska zakonitost.

### **Ko prima, a ko ne prima blagoslove?**

Imaju Englezi jednu izreku za ljude koji vole da posmatraju i komentarišu, ali ne i da učestvuju u nekom konkretnom poslu. Oni takve zovu: *armčér analist* (*Armchair Analyst*). Doslovno, to su oni koji analiziraju život „iz fotelje“ ili – kako bismo mi rekli – oni što se prave pametni, ali ne rade, već samo drugima govore u čemu greše i šta je to što ne rade dobro, ali oni lično neće da se pokrenu i da sami nešto urade. Gospod svoju decu nije pozvao da budu „pametni iz fotelje“, već *iz službe*, iz iskustva. Tek kad služe, hrišćani duhovno rastu i postaju radosni (bez obzira što u službi postoje i situacije kojima se ne možemo radovati).

### **Šta je radost i kako do nje dolazi?**

Radost je **rod Duha**, i kao svaki rod, i ovaj raste samo kad je njegovo seme posejano u tlo služenja Bogu. Bez aktivnog služenja Bogu nema

radosti. Većina čitalaca Poslanice Galatima 5:22, gde se nabrajaju rodovi Duha, uglavnom primete reč – Duh, tj. čiji su to rodovi, da su to rodovi Duha. Da, to jeste važno, ali je jednako važno da primetimo i to da se radi o rodu. Rod je deo biljke, koja počinje kao seme, ali na kraju se razvije i počne da donosi rod. Kad i kako od semena nastaje rod? Samo tako što se poseje u zemlju, pa se zaliva, okopava da bi se razvio i sazreo rod. Roda nema od semena koje nije posejano u zemlju.

Gotovo potpuno identično je i s našom službom Bogu. Mi primamo blagoslov od službe, samo ako smo – „posejani“ u konkretnu službu. U suprotnom, mi se vrlo brzo pretvaramo u posmatrače koji crkvu i njen život posmatraju „iz fotelje“; u one koji nastoje da uvide i kažu gde to greše oni koji služe u crkvi; šta to oni pogrešno rade...; ali koji ne vide da oni sami nisu uključeni u život crkve (ili nisu dovoljno uključeni) i ne preuzimaju službe u svojoj crkvi. Takvi hrišćani mnogo gube i zatvaraju sebe za blagoslove koje Bog daje samo onima koji služe. Samo služba donosi blagoslov i radost (uprkos povremenim teškoćama službe). Ali, zbog pasivnog odnosa prema službi, ne gube samo oni sami. Gube i druga braća i sestre, gubi i crkva, a često puta, gubi i društvo (npr. kad se radi o humanitarnim ili nekim drugim službama). Takvi hrišćani greše i protiv Gospoda, jer darove koje imaju dao im je Gospod sa svrhom da služe njegovom telu, crkvi.

S druge (pozitivne) strane, svako ko se stavi na raspolaganje Gospodu i nekoj njegovoj konkretnoj službi u crkvi, on ili ona se otvara da od Gospoda primi blagoslove, i sigurno ih prima. Jer, blagoslovi i radost dolaze samo kroz služenje.

Reći ćete da vas zafrkavam ako postavim pitanje: „Da li je Hristos bio izvor radosti i blagoslova za druge?“ Ali, hajde da ipak postavimo to pitanje, pa da vidimo kako on sam na njega odgovara. U Evanđelju po Jovanu 12:24-25 on je izgovorio jednu od najvažnijih istina o službi; i o svojoj službi i o našim službama za Gospoda:

*„... ako pšenično zrno ne padne u zemlju i ne umre, ostaje samo. Ako li umre, rodi velik rod. Ko ljubi svoj život, izgubiće ga; ko mrzi svoj život na ovom svetu, sačuvaće ga za život večni.“ (KS)*

Razmislimo, u svetlu ovih Hristovih reči, koji od mojih postupaka (vezanih za moju službu u crkvi) predstavlja *umiranje sebi* i *odricanje od sebe* radi Gospoda i blagoslova; mojih ličnih, blagoslova moje braće i sestara i blagoslova cele crkve? A koji i koliko mojih poteza i odluka predstavlja udovoljavanje sebi i kritikovanje drugih „iz fotelje“?

### **Kako biti izvor blagoslova u ovo teško vreme?**

Mi živimo u teško vreme. Teško za svakog od nas lično, teško za društvo, za zdravstvo, za ekonomiju... ali teško i za crkvu; za opštu, univerzalnu crkvu u svetu, ali sad posebno mislimo na svaku lokalnu crkvu, konkretno – teško za našu, Hrišćansku baptističku crkvu u Beogradu. Zato glavno pitanje svakoga od nas lično, braćo i sestre, u svetlu biblijske poruke o služenju i službama Gospodu, treba da bude:

Kako ja lično mogu i kako treba da doprinesem delu Božijem u crkvi u koju me je Gospod postavio da mu služim i za to mi dao svoje konkretne darove?

U jedno možemo biti sigurni – Bog daje darove zbog konkretne službe u konkretnoj crkvi. Varamo se ako mislimo da smo članovi „univerzalne crkve“, a da nismo članovi jedne konkretne „lokalne crkve“, i to na najkonkretniji način – služeći Gospodu u toj konkretnoj, lokalnoj crkvi. Zamislite vojnika koji kaže: Ja sam vojnik opšte svetske vojske, ali nisam nijedne konkretne vojske. Ili, zamislite nekoga ko za sebe tvrdi da je član hora, a kad ga pitate: „U kom horu pevaš?“, on kaže: „A ne, ja sam član svih horova u svetu!“ Ili, ako je reč o sportu, da neko kaže: „Ja sam igrač svih sportskih klubova na svetu...“ Ovakve nelogične izjave možemo ređati do besvesti. A ako to (*pravilo lokalne službe*) važi za sve oblasti života, ono još više važi za lokalnu crkvu. Čak su i Jakov i Petar, koji svoje poslanice nisu namenili jednoj crkvi, uže odredili kojim crkvama pišu. Reč „crkva“ se uvek odnosi na konkretnu grupu ljudi, a tek onda, u nekom opštem smislu reči, na sve hrišćane u svetu. Ali, kad se radi o službi, u Novom zavetu je uvek reč o službi u konkretnoj crkvi.

Zbog toga, i naše današnje uspostavljanje novog vođstva je prilika da zahvalimo Gospodu za darove koje je on dao svima nama, za crkvu koju nam je dao, za službe u toj crkvi i za braću i sestre koji su voljni da te službe prihvate u ovo teško vreme, puno izazova i za našu crkvu.

Vama, braćo i sestre, koji ste prihvatili službu u svojoj crkvi za period koji je pred nama, možemo samo da kažemo isto ono što je pisac poslanice Jevrejima poručio svojim čitaocima:

*Jer, Bog nije nepravedan, pa da zaboravi vaše delo i ljubav koju ste pokazali prema njegovom imenu, tako što ste služili i služite svetima (Jev. 6:10).*